

Arrest

nr. 60 617 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 mei 2010 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERSWIJVER, die *loco* advocaat N. VERBEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2010 wordt verzoeker ter kennis gebracht van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 december 2010. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op 16.03.2010, 02.04.2010 en 30.09.2010 werd geactualiseerd door :

*B., F. (R.R.: 000)
nationaliteit: Onbepaald
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verbleef, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: “...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.” Vooreerst slaagt betrokkene er niet in aan te tonen dat hij minstens sinds 31 maart 2007 in België verblijft. De documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt – met name een huurovereenkomst uit 2010, een brief aangaande betrokkenes verblijf in hotel Madison in 2002, een verklaring van 2009, een foto en een attest van werkbereidheid van 2009– kunnen niet weerhouden worden als bewijs dat betrokkene minstens sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijf aangezien de documenten dateren uit 2002, 2009 en 2010. Zodoende is er geen afdoende bewijs dat betrokkene ononderbroken in België heeft verbleven en dit sinds 31 maart 2007. Wat betreft de getuigenverklaring van de zaakvoerder van een hotel dat betrokkene in de periode van 2002 tot en met 2009 meerdere malen in zijn hotel is komen logeren, kan vooreerst niet aanvaard worden als een geloofwaardige getuigenverklaringen daar de persoon die deze verklaring opstelde niet identificeerbaar is. Bovendien is 1 getuigenverklaring niet voldoende om betrokkenes ononderbroken verblijf op afdoende wijze te staven. De getuigenverklaring zou eventueel kunnen aantonen dat betrokkene gedurende de periode van 2002 tot en met 2009 meerdere malen in België verbleef, maar bewijs betrokkenes ononderbroken verblijf niet. Wat de voorgelegde foto betreft, hierover dient opgemerkt te worden dat dit evenmin een bewijs van betrokkenes verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 aantoont. Vooreerst is de foto niet gedateerd en is er geen afdoende bewijs dat deze foto daadwerkelijk in België werd genomen. Zodoende is er geen bewijs dat betrokkene ten minste op 31 maart 2007, de rest van 2007 en gans 2008 in België verbleef. Daarnaast dient betrokkene – om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B – eveneens een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB d.d. 11.12.2009 toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Daarnaast vult betrokkene zijn aanvraag aan met een arbeidsovereenkomst van K (...) d.d. 15.09.2010. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde arbeidscontract niet werd opgesteld tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Bovendien zou het loon niet lager mogen zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van minstens 21 jaar was dit op het moment van de aanvraag vastgelegd op 1387,49 euro per maand (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg:

http://www.werk.belgie.be/). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1180 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene beweert vlot Nederlands en Frans te spreken, en legt een attest van werkbereidheid en een getuigenverklaring voor), dit doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies van 19 juli 2009. De elementen met betrekking tot zijn lokale verankering kunnen bijgevolg niet in betrokkene zijn voordeel weerhouden worden.

Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van het criterium 'andere prangende humanitaire situatie' aangezien hij reeds 23 jaar in België zou verblijven en weinig contacten in Algerije zou hebben. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene reeds 23 jaar in België verblijft en weinig contracten heeft in België volstaat niet om aanvaard te worden als grond voor regularisatie. Daarnaast beweert betrokkene dat hij, toen hij in België aankwam, in het Centrum voor Illegalen te Merksplas heeft verbleven. Echter uit het schrijven van betrokkenes advocaat d.d. 22.12.2009 aan betrokkene zelf en de brief van het Centrum voor Illegalen d.d. 11.12.2009 blijkt deze informatie niet te kloppen aangezien het centrum toen nog niet operationeel was. Betrokkene toont zodoende niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009."

Tegelijk met de eerste bestreden beslissing werd aan verzoeker nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, met name op 14 december 2010. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 05/11/2010, wordt aan B., F. (M)

geboren te (...),

van onbepaald nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 13/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, (art. 7, alinea 1, 1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoorten/of geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan het vereiste belang bij het ingediende beroep in zoverre het gericht is tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder verduidelijkt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geenszins maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven en dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van zijn (illegale) verblijfssituatie. Daarenboven merkt verweerder op dat het bestreden bevel niet meer is dan een herhaald bevel, nu aan verzoeker in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1 ° van de Vreemdelingenwet reeds op 22 mei 2010 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel niet is aangevochten waardoor het definitief en uitvoerbaar is.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 22 mei 2010. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit de nota met opmerkingen blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker, dat hij geen vordering heeft ingeleid bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen tegen hogervermeld bevel. Bijgevolg is dit bevel definitief en principieel uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van het voormeld bevel staat los van het thans bestreden bevel. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en voor hem geen nut oplevert omdat verweerder nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 22 mei 2010 kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het ingestelde beroep tegen de tweede bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang. De door de verweerder opgeworpen exceptie wordt bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In het licht van het gegeven dat verzoeker reeds 23 jaar in België verblijft, dient het aspect van het humanitair criterium niet uit het oog worden verloren dat tevens was aangevinkt op het typeformulier als criterium waarop verzoeker dient geregulariseerd te worden. Het blijkt duidelijk dat verzoeker na 23 jaar verblijf in België onmogelijk naar Algerije kan worden teruggestuurd omwille van zijn bijzondere band met België. Binnen de discretionaire bevoegdheid van de Minister diende besloten te worden dat er bijzondere aandacht dient er worden besteed aan een bijzonder kwetsbare persoon: met name een persoon die na 23 jaar illegaal verblijf in België enkel kan gered worden door zijn verblijf te regulariseren.

Verweerder meent dat verzoeker niet voldoende zijn verblijf van 23 jaar in België bewijst, maar indien verweerder daar aan twijfelde had ze verzoeker op zijn minst kunnen oproepen voor de Commissie teneinde verzoeker uitgebreid te horen over zijn verblijf en integratie in België. Verzoeker haalt niet zo maar een verblijf van 23 jaar in België aan, verweerder had dit op zijn minst mondeling mogen toetsen.

In het vademecum (verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet) bij de instructies leest men duidelijk dat de Minister in een geval als dit het dossier dient voor te leggen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die dan een (niet-bindend) advies zal uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen.

Verweerder heeft dit nagelaten, terwijl verzoeker wanneer hij mondeling gehoord zou worden makkelijk zou kunnen overtuigen dat hij sinds de leeftijd van 16 jaar, toen hij hier in België is aangekomen, nooit het land heeft verlaten. Verzoeker heeft omwille van zijn illegaal verblijf in België niet veel stukken bijgehouden omdat hij zich nooit bewust is geweest van de eventuele toekomstige waarde van deze stukken.

Wat betreft het minimumloon, wenst verzoeker op te merken dat dit loon als minimum makkelijk kan worden aangepast. Hoewel de hoogte van het loon wordt overeengekomen door werkgever en werknemer en een essentieel bestanddeel uitmaakt van de arbeidsovereenkomst omdat er een wilsovereenstemming is, dient de minimumloonschaal in aanmerking te worden genomen wanneer de arbeidsovereenkomst niet uitdrukkelijk in enig loon voorziet of wanneer het onmogelijk is het bedrag van het loon te bewijzen (Arbh. Brussel 20 mei 1981, Med. VBO 1981,3730); deze is van openbare orde en van dwingend recht; in de kantlijn dient tevens melding te worden gemaakt van CAO nr 43 van 2 mei 1988 gesloten in de Nationale Arbeidsraad betreffende de waarborg van een minimumaandinkomen en van toepassing is de arbeidsovereenkomst die door verzoeker werd bijgevoegd om een regularisatie op grond van criterium 2.8.b mogelijk te maken. Essentieel was dus een toekomstige tewerkstelling; de hoogte van het loon zou nog aangepast worden.

De ratio legis van de instructies en het vademecum dient op het voorplan te komen: essentieel is dat verzoeker niet ten laste komt van de Belgische Staat, maar in zijn eigen onderhoud kan voorzien. In casu zou verzoeker meer verdienen dan het wettelijk leefloon en dus niet in aanmerking komen voor een leefloon.”

3.2 Verzoeker betoogt dat rekening dient te worden gehouden met het 'humanitair criterium' en meer bepaald met zijn verblijf in België sinds 23 jaar.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet aantoont minstens sinds 31 maart 2007 in België te verblijven. Evenmin toont verzoeker aan dat hij in België verblijft gedurende reeds 23 jaar. Met betrekking tot het aangekruiste criterium 'andere prangende humanitaire situatie' motiveert verweerder immers in de bestreden beslissing: *"Ten slotte haalt betrokkene aan dat hij in aanmerking komt voor een regularisatie op basis van het criterium 'andere prangende humanitaire situatie' aangezien hij reeds 23 jaar in België zou verblijven en weinig contacten in Algerije zou hebben. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen voor. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene reeds 23 jaar in België verblijft en weinig contracten heeft in België volstaat niet om aanvaard te worden als grond voor regularisatie. Daarnaast beweert betrokkene dat hij, toen hij in België aankwam, in het Centrum voor Illegalen te Merksplas heeft verbleven. Echter uit het schrijven van betrokkenes advocaat d.d. 22.12.2009 aan betrokkene zelf en de brief van het Centrum voor Illegalen d.d. 11.12.2009 blijkt deze informatie niet te kloppen aangezien het centrum toen nog niet operationeel was. Betrokkene toont zodoende niet aan dat hij zich in een andere prangende humanitaire situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies van 19.07.2009."* Verzoeker betwist deze motieven niet in zijn verzoekschrift, laat staan dat hij ze weerlegt.

Verzoeker stelt dat indien verweerder twijfelde aan zijn verblijf in België gedurende 23 jaar hij hem diende op te roepen voor de Commissie teneinde hem te horen over zijn verblijf en integratie in België.

De vernietigde instructie van 19 juli 2009 bepaalde hieromtrent het volgende:

"De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8.A of 2.8.B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is. Wanneer dit het geval is, (...) of legt de minister het dossier voor aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen voor een niet-bindend advies. (...)"

Verweerder heeft *in casu* geoordeeld dat betrokkene niet in aanmerking komt voor de criteria 2.8A of 2.8B en/of het dossier niet volledig is en/of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is. In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat de Commissie waarnaar verzoeker verwijst enkel is bedoeld voor mensen die qua verblijfsduur en qua arbeidscontract in aanmerking zouden komen voor regularisatie, maar voor wie twijfels bestaan over de lokale verankering. Dit is niet het geval voor verzoeker. Uit de lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoeker niet aantoont te voldoen aan de voorwaarde van verblijfsduur, noch aan de voorwaarde van tewerkstelling waardoor het dossier niet is voorgelegd aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen. Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing niet, laat staan dat hij ze weerlegt. Verzoeker tracht het gebrek aan bewijzen te verantwoorden door te stellen dat hij de stukken niet heeft bijgehouden aangezien hij zich niet bewust was van de toekomstige waarde van die stukken. Deze verantwoording doet echter geen afbreuk aan het bovenvermelde.

Verzoeker betoogt dat het minimumloon zoals bepaald in het door hem voorgelegde arbeidscontract *"makkelijk kan worden aangepast"*. Verzoeker wijst erop dat in zijn arbeidscontract tevens melding is gemaakt van de CAO nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een minimummaandinkomen en dat van toepassing is op het door hem voorgelegde arbeidscontract. Verzoeker stelt dat in essentie zijn toekomstige tewerkstelling is bewezen en dat voldaan is aan de *ratio legis* van de instructie, met name dat betrokkene niet ten laste komt van de Belgische Staat.

De Raad stelt in de bestreden beslissing de volgende motivering vast met betrekking tot het criterium 2.8B: *"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Dit criterium bepaalt ondermeer dat: "...de vreemdeling die, voorafgaand aan zijn aanvraag, sinds 31 maart 2007 een ononderbroken verblijf in België heeft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon."* Vooreerst slaagt betrokkene er niet in aan te tonen dat hij minstens sinds 31 maart 2007 in België verblijft. De documenten die betrokkene bij zijn aanvraag voegt – met name een huurovereenkomst uit 2010, een brief aangaande betrokkenes verblijf in hotel Madison in 2002, een verklaring van 2009, een foto en een attest van werkbereidheid van 2009– kunnen niet

weerhouden worden als bewijs dat betrokkene minstens sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijf aangezien de documenten dateren uit 2002, 2009 en 2010. Zodoende is er geen afdoende bewijs dat betrokkene ononderbroken in België heeft verbleven en dit sinds 31 maart 2007. Wat betreft de getuigenverklaring van de zaakvoerder van een hotel dat betrokkene in de periode van 2002 tot en met 2009 meerdere malen in zijn hotel is komen logeren, kan vooreerst niet aanvaard worden als een geloofwaardige getuigenverklaringen daar de persoon die deze verklaring opstelde niet identificeerbaar is. Bovendien is 1 getuigenverklaring niet voldoende om betrokkene ononderbroken verblijf op afdoende wijze te staven. De getuigenverklaring zou eventueel kunnen aantonen dat betrokkene gedurende de periode van 2002 tot en met 2009 meerdere malen in België verbleef, maar bewijs betrokkene ononderbroken verblijf niet. Wat de voorgelegde foto betreft, hierover dient opgemerkt te worden dat dit evenmin een bewijs van betrokkene verblijf sinds ten minste 31 maart 2007 aantoont. Vooreerst is de foto niet gedateerd en is er geen afdoende bewijs dat deze foto daadwerkelijk in België werd genomen. Zodoende is er geen bewijs dat betrokkene ten minste op 31 maart 2007, de rest van 2007 en gans 2008 in België verbleef. Daarnaast dient betrokkene – om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B – eveneens een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor te leggen. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een attest van werkbereid van de VDAB d.d. 11.12.2009 toe. Dit kan echter niet in betrokkene voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Daarnaast vult betrokkene zijn aanvraag aan met een arbeidsovereenkomst van K (...) d.d. 15.09.2010. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat het voorgelegde arbeidscontract niet werd opgesteld tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Bovendien zou het loon niet lager mogen zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988. Voor voltijdse werknemers van minstens 21 jaar was dit op het moment van de aanvraag vastgelegd op 1387,49 euro per maand (Bron: Federale Overheidsdienst Werkgelegenheid, Arbeid en Sociaal Overleg: <http://www.werk.belgie.be/>). Het voorgelegde arbeidscontract, waar het loon van betrokkene vermeld wordt als 1180 euro per maand, kan bijgevolg niet in betrokkene voordeel weerhouden worden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009."De Raad stelt aldus vast dat de bestreden beslissing onder meer is gesteund op het feit dat verzoeker geen bewijs voorlegt dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken verblijft in België waardoor hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op grond van het criterium 2.8B zoals bepaald in de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Dit is een determinerend motief in die zin dat het de beslissing kan dragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat voormeld determinerend motief is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris. Het middel is niet-ontvankelijk in de mate dat het tegen het overtollige motief is gericht, met name dat het voorgelegde arbeidscontract niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie, omdat de eventuele gegrondheid van die kritiek niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden. De Raad wijst verzoeker op de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals bepaald in de vernietigde instructie van 19 juli 2009, te blijven toepassen. In casu heeft verweerder de door verzoeker ingeroepen elementen beoordeeld en beslist dat de aanvraag ongegrond is. Verzoeker weerlegt het motief niet dat hij geen of onvoldoende bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat hij sinds 31 maart 2007 ononderbroken verblijft in België.

Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker naar het arrest nr. 53 100 van 15 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vraagt er rekening mee te houden. Het voormeld arrest betreft de vernietiging van een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De Raad oordeelde in essentie dat in de betrokken beslissing de materiële motiveringsplicht werd geschonden omdat het motief in verband met de datum van het voorgelegde arbeidscontract niet volstond om het arbeidscontract niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie. Evenmin volstond het motief met betrekking tot het gebrek van een handtekening op het arbeidscontract. In deze beslissing was er geen sprake van het motief dat betrokkene geen ononderbroken verblijf sinds 31 maart 2007 kon aantonen. Het arrest nr. 53 100 kan bijgevolg niet naar analogie worden toegepast in voorliggend beroep.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN